

СНЕЖНА
ВИХРУШКА

КЕН ФОЛЕТ

СНЕЖНА
ВИХРУШКА

Артлайн Студиос
София, 2020

KEN FOLLETT
WHITEOUT

Text copyright © Ken Follett 2020

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
СНЕЖНА ВИХРУШКА

2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 2006 Огнян Алтгънчев

Коректор: Венелин Проиков

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-179-8

Навечерието на Колега

1:00 ч.

Двамата уморени мъже гледаха Антония Гало с възмутени и враждебни погледи. Искаха да се прибират у дома, но тя не ги пускаше. И двамата знаеха, че е права, което още повече влошаваше нещата.

Намираха се в отделението за персонала в „Оксенфорд Медикъл“. Антония, която винаги наричаха Тони, беше административен директор и една от главните ѝ задачи бе да се грижи за охраната. „Оксенфорд“ беше малко фармацевтично предприятие – бутик-компания, както се казваше на борсовия жаргон. Занимаваше се с изследване на смъртоносни вируси. Затова охраната бе адски сериозна работа.

Тони си бе направила бърза ревизия на място и бе установила, че липсват две дози от един експериментален медикамент. Това беше лошо – медикаментът, антивирусен агент, бе свръхсекретен и формулата му бе безценна. Дозите можеше да са откраднати, за да бъдат продадени на конкуренцията. Но тъмните кръгове под зелените очи на напръсканото с лунички лице на Тони бяха предизвикани от друга, далеч по-страшна възможност. Можеше някой да е откраднал този медикамент за лична употреба. А за това имаше само една причина – да се е заразил от един от смъртоносните вируси в лабораториите на „Оксенфорд“.

Лабораториите се помещаваха в огромна къща от деветнадесети век, построена като шотландска вила за някакъв викториански милионер. Бяха я нарекли *Кремъл* заради двойната

ограда, бодливата тел, униформената охрана и най-съвременното електронно оборудване за наблюдение. Обаче отвън приличаше повече на църква с изострените си арки, кулички и редицата улуци с глави на митични чудовища.

За офис на административния директор служеше една от пищните спални. Прозорците и ламперията все още носеха готически белези, но вместо гардероби и добре полирани тоалетки с кристални шишенца за парфюми и четки за коса със сребърни гръжки в стаята бяха наслагани канцеларски шкафове и бюра с компютри и телефони.

Тони и двамата мъже набираха телефони, обаждайки се на всеки, който имаше пропуск за свръхсекретните лаборатории. Имаше четири нива на биозащита. В най-високото ниво, BSL4*, когато си имаха работа с вируси, за които нямаша ваксина и противоотрова, учените работеха в скафандри. И тъй като това бе помещението с най-висока степен на сигурност в сградата, пробите с експерименталния медикамент се държаха тук.

Не всички имаха право на достъп до BSL4. Ученията за действия в извънредни ситуации бяха задължителни дори и за техниците по поддръжката, които влизаха да обслужват климатичната инсталация или автоклавите. Самата Тони бе минала това обучение, за да може да влиза и да проверява дали безопасността е на ниво.

До тази част на сградата имаха достъп само двайсет и седем от общо осемдесетте души персонал на фирмата. Обаче много от тях вече бяха поели нанякъде за Коледа и докато тримата упорито ги издирваха, понеделникът бавно и неусетно бе преминал във вторник.

Тони успя да се свърже с едно курортно селище в Барбадос и след дълго молене и настояване накара един от персонала да да потърси младата лаборантка Джени Крофърд.

Докаато чакаше, Тони хвърли поглед на отражението си в прозореца. Добре изглеждаше въпреки късния час.

* BioSafety Level 4 – Биозащита 4-то ниво. – Б. пр.

Шоколадовокафявият ѝ костюм все още ѝ придаваше делови вид, гъстата ѝ коса бе добре подредена, а по лицето ѝ не личаха следи от умора. Баща ѝ бе испанец, обаче тя бе наследила шотландската белота на майка си и нейната червеникаворуса коса. Бе висока, в добра форма... Не е зле за тридесет и осем годишна жена след изморителен ден, каза си тя

– При вас трябва да е среднощ! – чу се най-сетне гласът на Джени.

– В дневника на BSL4 открихме несъответствие – обясни Тони.

Джени бе леко пийнала.

– И друг път се е случвало – отвърна тя безгрижно. – И никои не е правил грами от това.

– Това е защото мен ме е нямало – отрязва я Тони. – Кога за последен път си влизала в BSL4?

– Във вторник, мисля. Компютърът няма ли да ти отговори по-добре на този въпрос?

Но Тони искаше да знае дали онова, което ще ѝ каже Джени, съвпада с отбелязаното от компютъра.

– И кога за последен път си получавала достъп до трезора?

Трезорът представляваше заключен хладилник в самата BSL4.

Тонът на Джени започна да става неспокоен:

– Не мога да си спомня, но трябва да има видеозапис.

Щом на клавиатурата се набереше кодът за достъп до трезора, задействаше се камера, която снимаше през цялото време, докато вратата на трезора стои отворена.

– Спомняш ли си кога за последен път си работила с Магоба-2?

Магоба-2 беше вирусът, по който работеха сега учените. Джени се паникьоса:

– По дяволите, той ли е изчезнал?

– Не, не е той. Но въпреки това...

– Мисля, че не съм си имала работа с действителен вирус. Повечето време работя в лабораторията с тъканните култури.

Това съвпаднаше с информацията, с която Тони разполагаше.

– През последните седмици да си забелязала някой от колегите ти да се държи странно или неуместно?

– Това почва да ми прилича на разпит в Гестапо! – отвърна разгрозено Джени. – Не, не съм забелязала.

– Само още един въпрос. Температурата ти нормална ли е?

– Мамка му, да не искаш да кажеш, че съм се заразила с Магоба-2?

– Да ти е студено или да те тресе?

– Не!

– Значи с теб всичко е наред. Излязла си от страната преди единадесет дни и ако нещо бе станало, досега трябваше да имаш грипозни симптоми. Благодаря ти, Джени. Вероятно става дума за грешка в дневника, но все пак трябва да проверим.

– Да, ама ми развалихте вечерта с вашите проверки. – Джени затвори телефона.

– Не те е срам – кресна Тони в пукащата слушалка, после догаде делово: – Отмятаме Джени Крофър. Може да е патка, ама здрава!

Директорът на лабораторията се наричаше Хауърд Макалпайн. Рошавата му побеляла брада започваше високо над скулите, така че кожата около очите му изглеждаше като розова маска. Бе точен, без да е досаден, и на Тони по принцип ѝ бе приятно да работи с него, но този път го бе хванала в лошо настроение. Той се облегна на стола си и преплете пръсти зад главата си.

– Най-вероятната ситуация е, че липсващият материал е бил използван абсолютно законно от някой, който просто е забравил да впише това в дневника. – Гласът му бе сприхав, защото повтаряше това твърдение за четвърти път.

– Дано да си прав – каза Тони с равен глас.

Тя стана и се приближи до прозореца. Офисът за персонала гледаше към разширението, където се помещаваше лабораторията BSL4. Новата сграда приличаше на останалия *Кремъл* със своите островърхи комини и часовникова

кула, така че за външен човек би било трудно да отгатне отдалеч къде точно в целия комплекс е разположена лабораторията с най-висока степен на сигурност. Където стъклата на витите в арки прозорци бяха огледални, вратите от резбован дъб не можеха да се отварят, а от главите на митичните чудовища по улиците надничаха камери. Това бе бетонен бункер, маскиран като викторианска сграда. Новата сграда бе на три нива. Лабораториите бяха на приземния етаж. Освен работни и складови помещения тук имаше и медицински изолатор за спешни случаи – някой можеше случайно да се зарази с опасен вирус. Досега изолаторът не бе използван нито веднъж. На по-горния етаж бе разположена сложна апаратура – климатици и машини, които стерилизираха всички отпадъци, преди да ги изхвърлят от сградата. Оттук нищо живо не излизаше – с изключение на хората.

– Много научихме от това упражнение – каза Тони с помирителен тон. В госта деликатно положение съм, помисли си тя тревожно. Двамата мъже бяха по-старши от нея както в йерархията, така и на възраст – и двамата бяха над петдесет години. Макар да нямаше право да им дава заповеди, тя бе настояла да се отнасят към създалата се ситуация като към кризисно положение. И двамата я харесваха, но тя просто подлагаше добрата им воля на изпитание. Въпреки това, смяташе, че трябва да ги попритесни още малко.

– За в бъдеще винаги трябва да знаем телефоните на всеки, който има достъп до BSL4, независимо в коя точка на света се намира, за да можем да се свързваме с тях в случай на спешни ситуации. И трябва да правим ревизия на дневника повече пъти от веднъж в годината.

Макалайн изсумтя недоволно. Като директор на лабораторията той отговаряше за дневника и истинската причина за лошото му настроение беше, че самият той е трябвало да открие несъответствието. Безупречната работа на Тони го бе поставила в лоша светлина.

Тя се обърна към другия мъж, който бе началник „Личен състав“.

– Докъде стигнахме според списъка ти, Джеймс?

Джеймс Елиът вдигна глава от екрана на компютъра. Обличаше се като борсов посредник – в тъмен костюм и връзка на точки, сякаш за да се дистанцира от сивото ежедневно облекло на учените. Тони го смяташе за префърцунен и глупав.

– Свързахме се с почти всички двайсет и седем души, с изключение само на един. – Говореше с пресилено точна артикулация, като уморен учител, който обяснява нещо на най-тъпия си ученик. – Всички казаха истината, когато ги запитахме кога са влизали в лабораторията и са отварили трезора за последен път. Никой от тях не е забелязал колегите им да се държат странно. Никой от тях няма треска.

– На кого още не сме се обадили?

– На Майкъл Рос, лаборант.

– Познавам Майкъл – каза Тони. Той беше стеснителен, умен мъж, около десет години по-млад от нея. – Даже съм му ходила на гости. Той живее в една вила на двайсетина километра оттук.

– Работи за компанията вече осем години безупречно. – Макалпайн прекара показалец по разпечатката и каза: – За последен път е влизал в лабораторията преди три недели за рутинен преглед на животните.

– И оттогава какво е правил?

– В отпуска е.

– Отпуска три седмици?

– Днес трябваше да се върне на работа – вметна Елиът. – и си погледна часовника. – Всъщност вчера. С една гума, в понеделник сутринта. Но още не се е върнал.

– Да се е обаждал, че е болен?

– Не.

Тони вдигна вежди.

– И не можем да се свържем с него?

– Звъним и на домашния, и на мобилния му, но никой не вдига.

– Не ви ли се струва странно?

– Кое? Че на млад и неженен мъж му се е приискало да си угължи малко отпуската! Почти толкова странно, колкото и сняг през зимата.

Тони се обърна към Макалпайн:

– Но нали каза, че службата му е безупречна.

Директорът като че ли се притесни.

– Много съвестно момче е. Не е типично за него да си угължава отпуската без разрешение.

– Кой е бил с Майкъл, когато той е влязъл в лабораторията за последно? – попита Тони, защото знаеше, че някой задължително е трябвало да го придружава. Поради опасността в BSL4 никой нямаше право да влиза сам.

Макалпайн хвърли поглед на списъка си.

– Доктор Ансари, биохимик.

– Май не го познавам.

– Я, тя е жена. Моника.

– Кой ѝ е телефона? – Тони вдигна слушалката.

Моника Ансари говореше с еднбургски акцент и звучеше като че ли е вдигната от сън.

– Ама нали Хауърд Макалпайн ми звъня преди малко? – чу се в слушалката.

– Съжالياвам, че пак те безпокоя – рече Тони.

– Нещо да не е станало?

– Става дума за Майкъл Рос. Не можем да го открием. Доколкото разбрах, ти си била с него, когато е влизал за последно в BSL4 преди две седмици.

– Да. Само минутка да светна лампата. – За миг гласът заглъхна. – Божичко, вярно ли е, че е толкова късно?

Тони продължи да я притиска.

– На другия ден Майкъл излязъл в отпуск.

– Каза ми, че отивал да навести майка си в Девън.

Това я подсети нещо. Тони си спомни защо беше ходила на гости на Майкъл Рос. Преди около шест месеца в едн

обикновен разговор тя беше споменала колко много харесва картините на Рембранд със стари жени, където всяка бръчица е изпипана с непогражаемо майсторство и търпение. Веднага се познава, беше казала тя, до каква степен Рембранд е обичал майка си. Майкъл светна от удоволствие и отбеляза, че имал репродукции на някои от картините му, изрязани от списания и аукционни каталози. След работа тя отиде с него до дома му да види картините, всички на възрастни жени, сложени с вкус в рамки и окачени на една от стените в малкия му хол. Притесни се, че той ще се възползва от случая и ще я покани да излязат някъде. Харесваше го наистина, но само приятелски. Ала за нейно облекчение той явно бе искал само да ѝ покаже колекцията си. На мама момчето, заключи тя тогава.

– Това е добре – каза Тони на Моника. – Чакай малко. – Тя се обърна към Джеймс Елиът: – Имаме ли някакви координати на майка му?

Елиът размърда мишката:

– Вписана е тук като роднина – отвърна той и вдигна телефона.

Тони отново заговори на Моника:

– Нормално ли изглеждаше Майкъл тогава?

– Напълно.

– Заедно ли влязохте в BSL4?

– Да. А след това отидохме в отделни съблекални, разбира се.

– Когато влезе в самата лаборатория, той там ли беше вече?

– Да, той се преоблича по-бързо от мен.

– Рамо до рамо ли работихте?

– Не. Бях в една странична лаборатория, занимавах се с тъканни култури. А той проверяваше животните.

– Заедно ли излязохте?

– Да.

– Звучи ми така, сякаш той е можел да отвори трезора, без да го усетиш.

- С лекота.
- Какво ти е впечатлението от Майкъл?
- Ами... добро... не е агресивен, предполагам.
- Да, това е подходяща дума за него. Знаеш ли дали си има

приятелка?

- Не мисля.
- Привлекателен ли ти се струва?
- Приятно изглежда, но не е секси.

Тони се усмихна.

- Точно така. Нещо странно да си забелязала в него?
- Не.

Тони долови колебанието ѝ и замълча, давайки време на жената да размисли. До нея Елиът говореше с някого, увещавайки го да го свържат с Майкъл Рос или майка му.

След малко Моника добави:

– Искам да кажа... Фактът, че някой живее сам, не означава, че е откачалка, нали?

До Тони Елиът тъкмо казваше:

– Колко странно. Много съжалявам, че ви обезпокоихме в този късен час.

Любопитството на Тони се изостри от дочутия разговор на Елиът. И тя приключи прибързано:

– Благодаря ти, Моника. Извинявай, че те събудих.

– Мъжът ми е семеен лекар – отвърна тя. – Свикнали сме да ни вдигат посред нощ.

Тони затвори.

– Майкъл Рос е имал предостатъчно време да отвори трезора – каза тя. – И живее сам. – Погледна към Елиът. – Успя ли да се свържеш с дома на майка му?

– Това е дом за стари хора – отвърна Елиът. Изглеждаше уплашен. – А и госпожа Рос е починала миналата зима.

– О, не! – изстена Тони.